
Vörös István

SZABADBAN

Ültünk a villamos-végállomás
fölötti sziklákon, és te
a feleségemről beszéltél,
aki akkor már rég elhagyott.

Mezítláb voltál, és meztelen
hátrad fölforrósodott a napon.
Pszichológiaszakos-öntudattal
kiabáltál a kukkoló után:

Magát egyszer még gyógyítani fogom!
A történet csatornája itt elzá-
ródik. Hideg lett.

Féltél, hogy rád ismernek
a kollégiumi ismerősök.
Visszaszálltam a 25-ös villamosra.

HAJNALI TORZÓ

Komolyra fordulnak, mint egy villamos
a váltón a Szabadság hidra, a dolgok.
A fejfájás hajnalonta kilök az álomból,
és nem szórakoztat a napkelte lilája,

ütésnyom. Verekedni se szeretek. A múltkor,
mikor lett volna rá módom, elfutottam.
Mi a francnak változtatnám meg az életemet, mit
jössz itt nekem törött szobrokkal, nem jobb

az útfelbontás, a felszedett sín, vagy
az a hegyes szögben forduló gát, ahol
akkor futottam? Változtasd meg te!

Épp elég így is beleszokni. Vagy inkább
leszokni róla? Kimegyek a kertbe. A madarak
persze már ébren. Jó nekik, énekelnek.

EGÉR, KUTYA, CSIRKE

A gyávaság ez, vagy a fejfájás,
hogy felriadok egy á lombeli
egérrre? És a kezem kikapom
a takaró alól. Két féltekére

osztja a koponyám a görcs. Mind a
kettőben önsajnálát. És az is,
hogy megijedtem egy ismerős
kutyától. Bicsaklom át meg vissza

határainon. Csak a csirkére tudok
gondolni, akiből bontáskor
egészben, de még puhán

került elő egy tojás. Ne félj
a testedben bujkáló kalandoktól.
A halál is egy ezek közül.

Szakács Eszter

HOMOKOS LÁBADIG

Vegyél fel. Itt lenn a mély
alvó, cápaszürke kövekkel tele.
Szélben imbolyog
a pitypangok kerek, bűvársisakos feje.

Hanyatt fekvé nézem az
ég vonulását. Nem tudom, ki vagyok
Mint csecsemőt fűzfakosárban,
homokos lábadig hoztak az áramlatok.